

Sygn. akt VI GC 1613/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: asesor sądowy Barbara Golec

Protokolant: Justyna Leszczyńska

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2020 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...)S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda T. S. kwotę 4 811,36 zł (cztery tysiące osiemset jedenaście złotych trzydzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 4 409,36 zł od dnia 1 października 2019 r.,

- 402,00 zł od dnia 15 czerwca 2018 r.;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 153,40 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt trzy złote czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

asesor sądowy

Sygn. akt VI GC 1613/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 20 sierpnia 2019 r. powód T. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...)S.A. w W. kwoty 7 500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 kwietnia 2018 r. oraz o zwrot kosztów procesu. Podał, że jako cesjonariusz dochodzi odszkodowania za skutki kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Na żadaną kwotę składały się: część odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu w kwocie 4 761 zł (pozwany wypłacił 2 896,16 zł) oraz odszkodowanie z tytułu najmu samochodu zastępczego w kwocie 2 739 zł (33 dni najmu przy stawce 100 zł netto na dobę, pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 1 320 zł) (k. 3-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zarzucił, że poszkodowani naruszyli obowiązek minimalizacji szkody. Podniósł, że zaoferował w kalkulacji naprawy części zamienne z rabatem 20% i materiał lakierniczy z rabatem 40%. Odnośnie do najmu pojazdu zastępczego, zakwestionował czas i stawkę czynszu. Wskazał, że w dniu zgłoszenia szkody przekazał informację o możliwości

zorganizowania najmu pojazdu zastępczego, zastrzegając akceptację stawki do kwoty 120 zł brutto. Dodatkowo, według pozwanego, ewentualne odsetki należą powodowi dopiero od dnia wyrokowania (k. 29-35).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W wyniku zdarzenia z dnia 15 marca 2018 r. uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) (nr rej. (...), rok produkcji 2008), którego właścicielami byli B. i S. K.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego – (...) S.A. w W.. Poszkodowani nie mieli możliwości odliczenia podatku VAT.

bezsporne

Poszkodowana zgłosiła pozwanemu szkodę w dniu 16 marca 2018 r. W czasie rozmowy telefonicznej pracownik pozwanego poinformował, że pozwany może zapewnić pojazd zastępczy, a w razie najmu we własnym zakresie zastrzegł weryfikację stawki czynszu do kwoty 120 zł brutto za dobę.

dowód: nagranie rozmowy na płycie CD k. 176

Umową zawartą dnia 4 kwietnia 2018 r. poszkodowani przelali na rzecz powoda T. S. wierzytelność przysługującą im z tytułu szkody z dnia 15 marca 2018 r.

dowód: umowa cesji k. 18

Oględziny pojazdu pozwany przeprowadził w dniu 23 marca 2018 r. i w tym samym dniu sporządził kosztorys naprawy. Poszkodowani przekazali pojazd do naprawy do warsztatu powoda w dniu 4 kwietnia 2018 r. W dniu przyjęcia pojazdu, powód zgłosił potrzebę przeprowadzenia drugich oględzin pojazdu, które odbyły się w dniu 11 kwietnia 2018 r., a pojazd był wówczas częściowo zdemontowany. W dniu 11 kwietnia 2018 r. pozwany sporządził ostateczny kosztorys, który przekazał powodowi w tym samym dniu. Kosztorys ten zakładał naprawę błotnika przedniego prawego. Powód pismem z dnia 17 kwietnia 2018 r. odwołał się od decyzji o przyznaniu odszkodowania, wnosząc o zmianę kwalifikacji prawego przedniego błotnika z naprawy na wymianę. Pozwany nie uznał zasadności wymiany błotnika, o czym poinformował powoda w dniu 8 maja 2018 r.

dowód: akta szkody na płycie CD k. 176, odwołanie k. 19, wydruk k. 240

Poszkodowani na czas naprawy pojazdu wynajmowali od powoda pojazd zastępczy marki S. (...) od dnia 4 kwietnia 2018 r. do dnia 22 maja 2018 r. Stawka dobowy czynszu najmu wynosiła 100 zł netto. Poszkodowani zostali obciążeni czynszem w kwocie 4 059 zł brutto za okres najmu wynoszący 33 dni. Na okres ten złożyła się m.in.: naprawa (6 dni), czas związany ze złożeniem odwołania (21 dni) oraz czas oczekiwania na sprowadzenie części zamiennych (1 dzień). Samochód był poszkodowanym niezbędny w celu dojazdu do pracy i w zaspokajaniu codziennych potrzeb komunikacyjnych.

dowód: umowa najmu k. 13, faktura za najem k. 14, częściowo specyfikacja do okresu wynajmu k. 11, oświadczenie k. 12

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2018 r. pozwany na podstawie własnej kalkulacji przyznał odszkodowanie za naprawę pojazdu w kwocie 1 886,93 zł brutto. W decyzji zawarł informację, że ceny części zamiennych pochodzą od producentów i importerów pojazdów oraz od dostawców funkcjonujących na rynku motoryzacyjnym, a w obrocie dostępne są także części od innych dostawców. W przypadku trudności z nabyciem części oryginalnych oraz materiałów lakierniczych w cenach podanych w kosztorysie, pozwany prosił o kontakt, podając adres mailowy i numer telefonu. Poinformował również, że w kalkulacji uwzględniono rabat na części, który oferują dostawcy części współpracujący z pozwanym. Na skutek zgłoszenia dalszych roszczeń przez powoda, pozwany decyzją z dnia 16 kwietnia 2018 r. przyznał dalsze odszkodowanie w kwocie 1 009,24 zł. W obu kosztorysach pozwany założył wykorzystanie części oryginalnych ((...), (...)) oraz nieoryginalnych ((...)).

dowód: decyzja pozwanego k. 8, 9, akta szkody na płycie CD k. 176

Pozwany decyzją z dnia 14 czerwca 2018 r. przyznał odszkodowanie w kwocie 1 320 zł brutto tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego. Zweryfikował stawkę najmu do wysokości 120 zł, powołując się na stawki stosowane przed podmioty współpracujące z pozwanym. Uznał czas najmu wynoszący 11 dni, na który złożył się okres 8 dni do otrzymania kosztorysu po dodatkowych oględzinach, 2 dni na naprawę i 1 dzień organizacyjny.

dowód: decyzji pozwanego k. 10

Według kalkulacji naprawy sporządzonej przez powoda koszt naprawy pojazdu wynosił 8 243,72 zł. Kosztorys zakładał wykorzystanie części oryginalnych oraz stawkę za roboczogodzinę w kwocie 100 zł, a także naprawę błotnika przedniego prawego.

dowód: kalkulacja k. 15-17

Pozwany w okresie najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanych współpracował z ogólnopolskimi wypożyczalnią pojazdów, zapewniając nieodpłatnie swoim klientom samochody zastępcze.

dowód: aneksy z załącznikami k. 55-61, 66-69, odpisy (...) k. 61v-65, 80-83, 97-100, umowy z załącznikami k. 70-79, 84-96, 101-110, 111-114, 115-124, 125-136, 137-149, 150-159

Przed zdarzeniem z dnia 15 marca 2018 r. w pojeździe marki A. (...) naprawiany był błotnik przedni prawy. Prawidłowo przeprowadzona naprawa pojazdu zakładała naprawę błotnika przedniego prawego, a nie jego wymianę. Średnia stawka za roboczogodzinę na terenie zamieszkania poszkodowanych wynosiła w 2018 r. 100 zł netto.

Koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu części oryginalnych od producenta pojazdu (o jakości (...)) z uwzględnieniem średniej stawki za roboczogodzinę wynosiłby 8 715,62 zł brutto.

Koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu części oryginalnych od producenta pojazdu (o jakości (...)) oraz części odpowiadających jakością częściom oryginalnym (o jakości (...)) z uwzględnieniem średniej stawki za roboczogodzinę prac wynosiłby 7 305,52 zł brutto.

Koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu części oryginalnych od producenta pojazdu (o jakości (...)) oraz części nieoryginalnych (...) z uwzględnieniem średniej stawki za roboczogodzinę prac wynosiłby 5 292,48 zł brutto.

W kosztorysie pozwanego przyjęto wartość kompletnego filtra powietrza na kwotę 319,75 zł netto, choć element ten nie był dostępny jako zamiennik.

Naprawa przy użyciu części alternatywnych spowodowałaby spadek wartości naprawianego pojazdu oraz nie gwarantowałaby możliwości przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Zamienniki są wykonywane przeważnie z innych materiałów niż części oryginalne i nie spełniają wymagań jakościowych i wytrzymałościowych zalecanych przez producentów pojazdów. Części typu (...) to części oryginalne, oznakowane logo producenta części dostarczającego dany element na pierwszy montaż.

Pojazd po szkodzie nie był jezdny z uwagi na zerwanie zaczepów reflektora prawego. Technologiczny czas naprawy pojazdu wynosił 3 dni. Uzasadniony czas najmu pojazdu nie powinien być dłuższy niż 14 dni z uwzględnieniem dni wolnych od pracy, uzgodnienia zakresu naprawy, wykonania drugich oględzin. Warsztat przeprowadzający naprawę powinien był zamówić części zamienne w dniu 12 kwietnia 2018 r., a naprawę przeprowadzić w dniach 13-17 kwietnia 2018 r.

dowód: akta szkody na płycie CD k. 176, opinia biegłego k. 183-224, uzupełniająca opinia biegłego k. 253-259

Częściowo nie dano wiary specyfikacji do okresu wynajmu, jako że powód podał jedynie okresy, które składały się na dochodzony okres najmu. Podane okresy nie korelowały jednak z przebiegiem likwidacji szkody wynikającym z akt szkody, a przypadającym na czas najmu pojazdu zastępczego.

Sąd pominął porozumienie z dnia 1 września 2016 r. dotyczące dostarczania materiałów lakierniczych z rabatem oraz porozumienie z dnia 25 lipca 2016 r. dotyczące dostarczania części zamiennych z rabatem, gdyż zostały zawarte na okres roku, a więc nie obowiązywały w dacie zaistnienia szkody. Mając na uwadze, że biegły ustosunkował się do zarzutów stron do opinii głównej oraz całokształt okoliczności sprawy, nie zachodziła konieczność sporządzenia kolejnej opinii uzupełniającej. Nie było również niezbędne przesłuchiwanie w charakterze świadka poszkodowanych, gdyż wystarczające do rozstrzygnięcia były pozostałe dowody zgromadzone w sprawie, w tym nagranie rozmowy zgłoszeniowej. Należy zauważyć, że pozwany nie wykazał, że był w stanie dostarczyć części zamienne z rabatami, a rzeczywisty sposób naprawy pozostawał bez znaczenia dla wysokości należnego odszkodowania.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawę prawną roszczenia stanowił przepis art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 wymienionego przepisu, umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przesłankami powstania odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela są zatem: zaistnienie zdarzenia, z którym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczającego lub ubezpieczonego (tj. zdarzenie ubezpieczeniowe), szkoda oraz adekwatny związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy szkodą a przedmiotowym zdarzeniem. Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych precyzuje szczegółowe podstawy i zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela (art. 9, art. 9a, art. 34, art. 36 ustawy).

W rozpoznawanej sprawie zdarzenie ubezpieczeniowe, odpowiedzialność pozwanego z umowy ubezpieczenia (...), legitymacja czynna powoda i kwalifikacja szkody jako częściowej pozostawały poza sporem. Spór koncentrował się wokół wysokości szkody w pojeździe, okresu i stawki czynszu najmu.

W myśl art. 361 § 2 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Szkoda jest rozumiana jako utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Przy ustaleniu szkody stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego, choć odszkodowanie należne od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zawsze wypłaca się w pieniądzu. Zasadą jest całkowita kompensata doznanego uszczerbku, wykluczone jest jednak nieuzasadnione wzbogacenie się poszkodowanego. Stosownie do art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Normalny związek przyczynowy zachodzi wtedy, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajowym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest rezultatem typowym, w zwykłej kolejności rzeczy, a więc niebędącym rezultatem jakiegoś zupełnie wyjątkowego zbiegu okoliczności.

Stwierdzić zatem należy, że pozwany zobowiązany był wypłacić odszkodowanie w kwocie umożliwiającej poszkodowanym doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed kolizji. Wartość odszkodowania powinna zatem odpowiadać co najmniej obiektywnie koniecznym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy samochodu, pozwalającym na doprowadzenie uszkodzonego mienia do stanu sprzed zdarzenia ubezpieczeniowego. Poza zainteresowaniem ubezpieczyciela powinno natomiast pozostawać, czy poszkodowani w rzeczywistości naprawili swój pojazd, a jeśli tak, to przy wykorzystaniu jakich części. Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r. V CKN 1273/00, wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2018 r. sygn. akt II CNP 43/17, wyrok SN z dnia 8 marca 2018 r. sygn. akt II CNP 32/17, postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2018 r. sygn. akt III CZP 51/18).

Z opinii biegłego wynikało, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu w oparciu o nowe i oryginalne części zamienne o jakości (...) pochodzące od producenta pojazdu oraz dostępne części o jakości odpowiadającej częściom oryginalnym typu (...), przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę wyniósłby 7 305,52 zł brutto. Naprawa z zastosowaniem tych części gwarantowała możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, w przeciwieństwie do naprawy za pomocą części o porównywalnej jakości. Wykorzystanie zaś części typu (...) skutkowałoby ograniczeniem kosztów naprawy pojazdu, bez uszczerbku dla jakości naprawy. Należy zaznaczyć, że powód nie wykazał, by do naprawy faktycznie wykorzystano wyłącznie części z logo producenta, a uszkodzony pojazd liczył w dacie szkody 10 lat i nie był objęty gwarancją. Nic nie wskazuje zatem na szczególny interes poszkodowanych w zastosowaniu do naprawy wyłącznie części oryginalnych typu (...). Jednocześnie zasadnym było przyjęcie przeciętnej stawki za roboczogodzinę, która odpowiadała stawce dochodzonej przez powoda. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał 2 896,16 zł brutto, zatem do zasądzenia pozostała kwota 4 409,36 zł.

Sporne było zastosowanie rabatów na części zamienne oraz materiał lakierniczy. Należy w pierwszej kolejności wskazać, że pozwany nie wykazał możliwości zapewnienia opisanych rabatów, bowiem nie przedłożył aktualnych na dzień szkody porozumień z warsztatami. Jest to istotne z uwagi na wysokość rabatu, która w ocenie biegłego nie jest powszechnie stosowana na rynku. Niezależnie, należy zwrócić uwagę, że pozwany nie sprecyzował w decyzji wysokości rzekomych rabatów. Gdyby nawet tego rodzaju rabaty uznać za realne, brak jest jakiegokolwiek dowodu na pouczenie poszkodowanych o konsekwencjach przeprowadzenia naprawy z pominięciem dostawców współpracujących z pozwanym, tj. obniżeniu należnego odszkodowania. Należy także zwrócić uwagę, że poszkodowani mogliby ewentualnie zamówić oryginalne części zamienne jedynie uwzględnione w kosztorysie pozwanego, a zatem nie wszystkie wymagane do naprawy przywracającej pojazd do stanu sprzed zdarzenia.

Wypożyczenie samochodu zastępczego pozostawało w normalnym związku przyczynowym ze szkodą. Jednakże odpowiedzialność pozwanego jest ograniczona jedynie do obiektywnie koniecznych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów związanych z wyrównaniem szkody powstałej w majątku poszkodowanych. Dlatego też ustalając wysokość szkody związaną z najmem samochodu zastępczego, pod uwagę należało wziąć co do zasady przeciętny koszt najmu pojazdu odpowiadającego klasą pojazdowi wynajętemu oraz obiektywny okres, jaki jest konieczny, a zarazem wystarczający do wykonania czynności związanych z likwidacją szkody w postaci uszkodzenia pojazdu.

Jeśli chodzi o okres najmu, to nie może być on dowolnie ustalany. W wartości szkody mieści się bowiem jedynie okres, który jest wymagany i potrzebny dla dokonania naprawy pojazdu z uwzględnieniem technologicznego czasu naprawy, czasu związanego z przyjęciem i wydaniem pojazdu, a także w zależności od okoliczności, czasu potrzebnego na zamówienie części oraz okresu od zgłoszenia szkody do ustalenia zakresu uszkodzeń. W realiach rozpoznawanej sprawy ustalono, że pojazd po szkodzie nie był jezdny. Jednak poszkodowani wynajęli samochód zastępczy dopiero przy zleceniu naprawy, użytkując pojazd do tego czasu. Technologiczny czas na naprawę pojazdu wynosił 3 dni. Do tego okresu należało doliczyć czas na przeprowadzenie drugich oględzin i przekazanie kosztorysu po kolejnych oględzinach, a następnie czas na zamówienie i dostawę części zamiennych, 2 dni wolne w okresie naprawy, łącznie 14 dni. Ponieważ pozwany od początku kwalifikował błotnik prawy przedni do naprawy, a prawidłowość tej kwalifikacji potwierdził biegły w toku postępowania, oczekiwanie z wykonaniem naprawy na rozpatrzenie odwołania, nie mieściło się w ramach uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego. Co więcej również kosztorys przedłożony przez powoda zakładał naprawę, a nie wymianę przedmiotowego elementu. Jeśli chodzi o datę dostarczenia powodowi kosztorysu po drugich oględzinach, to wynikała ona z rzutu ekranu, stanowiącego fragment pisma procesowego pozwanego. Należy zauważyć przy tym, że powód nie podał daty, kiedy otrzymał kosztorys sporządzony po drugich oględzinach. Okres oczekiwania nie był również możliwy do ustalenia w oparciu o specyfikację do okresu wynajmu, gdyż w dokumencie tym wskazano jedynie, że oczekiwano na wydanie dokumentów 1 dzień, ale nie dookreślono, o jakie dokumenty chodzi i od kiedy okres ten należy liczyć.

Jeżeli chodzi o wysokość stawki czynszu to należało przyjąć, że istotnie pozwany złożył poszkodowanym propozycję organizacji najmu pojazdu zastępczego jeszcze przed rozpoczęciem korzystania z pojazdu udostępnionego przez powoda. Należało jednak zwrócić uwagę, że pozwany uznał stawkę czynszu wynoszącą 120 zł brutto, podczas gdy

powód domagał się czynszu dowodowego w kwocie 123 zł brutto, czyli o zaledwie 3 zł wyższej. Korzystając więc z usług innego podmiotu poszkodowani nie naruszyli obowiązku minimalizacji szkody, a nie byli zobligowani do pośrednictwa pozwanego. Za przyjęciem stawki powoda świadczy również fakt, że pozwany nie zapewniłby pojazdu zastępczego na cały czas naprawy, skoro uznał w toku postępowania likwidacyjnego krótszy od uzasadnionego okres najmu. Z powyższych względów zarzutu pozwanego nie uwzględniono, zaznaczając, że rynkowości stawki czynszu pozwany nie kwestionował.

W świetle powyższego, pozwany powinien wypłacić odszkodowanie za najem pojazdu w łącznej kwocie 1 722 zł (14 dni x 123 zł brutto). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił z tego tytułu 1 320 zł. Do zasądzenia pozostała zatem kwota 402 zł.

Mając powyższe na uwadze, zasądzono na rzecz powoda kwotę 4 409,36 zł z tytułu szkody w pojeździe i 402 zł zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, łącznie 4 811,36 zł. O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Wzięto pod uwagę, że świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są terminowe, co oznacza, że zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot objętych decyzją, jeżeli poszkodowani po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określili kwotowo swego roszczenia (zob. uzas. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98). Pozwany wydał decyzję w przedmiocie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w dniu 14 czerwca 2018 r., zatem odsetki należne są powodowi od następnego dnia, czyli 15 czerwca 2018 r. Poszkodowani ani powód nie wzywali pozwanego do przyznania dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe. Skonkretyzowanie roszczenia nastąpiło dopiero w pozwie, dlatego od kwoty 4 409,36 zł zasądzono odsetki po upływie 14 dni od dnia doręczenia odpisu pozwu, tj. od dnia 1 października 2019 r.

W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne należało oddalić.

O kosztach rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia stosownie do wyniku postępowania, które powód wygrał w 64%. Koszty postępowania w sumie wyniosły 5 385 zł. Na wskazane koszty złożyły się: poniesione przez powoda - opłata od pozwu 375 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1 800 zł, wynagrodzenie biegłego 900 zł (łącznie 3 092 zł) oraz koszty poniesione przez pozwanego - opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1 800 zł, wynagrodzenie biegłego 476 zł (łącznie 2 293 zł). Wysokość wynagrodzenia pełnomocników wynikała z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwany winien ponieść koszty w wysokości 3 446,40 zł (64% z 5 385 zł), a poniósł koszty w kwocie 2 293 zł, zatem kwotę 1 153,40 zł należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda.